רבי ישמעאל פרק ששי מנחות

וטומנן פאה לירק ולא יתכן כלל מדלא פריך פנה שקבשה שוו ומה כי דיק מלן שמעת ליה דלמר מימו ולא מימו הוא ליה לעדיק מלן שמעת ליה דלמר נוהגין לפני שמוכר שלא ברגלן מכמים רבי יהודה: **ומתירין** נמזיות של הקדש. ת"ל ימלא שוה מנה על שוה פרוטה דכמון הא' מרי לפיכ לכתחילה כדומה כשוה המקדש שהו (ערכין דף מי:) ויל"ל דלכתחה בקונם וקן יש לפרש מסורת דמים לאחרן (נ"מ דף ה:) לי כמי דוקא בעלים הוא דיסל לפדות שוה מנה על שוה פרוטה דלא סברא שיוכל כל אחד לפדות הקדש חבירו שוה מנה על שוה פרוטה ויקחנו לעצמו:

ונותנין פאה לירק ומיטו בדים חכמים לפי שהו מפקיעין הפאה ממעשר כדפרש בקונטרס. ות"ל הא כיון דהי הפקר פטור מנה נמשך ויל"ל דהכתן (שם מ"ו מ"ט) ב"ה אומרים מד מיהיה הפקר כיון לעניים בין לעניים כחמיה ולפיי לכ"ם דאמרי הפקר לעניים מי הפקר הכל הפקר בעמוה הא ופלה דפטור לכ"ה כדהכשיב בספרי וכא אלי כי לין ל חלק ומלה עמך יצא זה שיש ל חלק ומלה עמך: **הנחל** והעלגים. מקנה ל בחכמת

פלה פרק שני ומפרק

בירושלמי בגמרא מעלים כל שהיא מוכסת מגל מ"ם אלוים מוכך ופרך הרם מכיון דתניגן דרך הימד דרך הרבים מה נריכה דלא לגמרי לך לפלוי דרך הרבים ולוי מפסיק לגלין לגלא גדר מכיון דתניגן דרך הרבים הכל מפסיק לרבים ולוי מפסיק לגלין לגלא גדר והדר פריך מכיון דתניגן שביל הרבים ושביל הימד מה נריכה ודלה דגרסינן לוכמא דו מינה קושיא הא לוקמיך לתמוטיק דאמרי שביל הימד מפסיק לגלא גדר פריך ספר דכיון דתנא שביל הימד שביל הרבים מה נריכה דלא מפוס לגלן דסיפא לגלי דרך הרבים לגלא מפסיק ומשני דהגיגא הקבוע בימות המטר ולוי קבוע בימות הגשמים יש): **דרך** הרבים ודרך הימד בסוף המוכר פירות (נ"מ ק:) תנא דרך הימד ר' אמרם דרך הרבים ס"ל אמה דרך מעיר לעיר שמנה אמות דרך עבר מקום שנשים ובנים אמות: **אלא** לי אמרם אחדי ואחדי בהכלאת שלים כי. ותם אמר ולומא מחכי בהכלאת שלים ובריאתא בחבוטה הטומדה ליקבר ים שמר החסם אמר מרם לא מהני לא הא לא הוה נרך לאמוטיק ליקבר לגלן לגלגן בין הבית שלים לטומדה ליקבר: **אימור** דשמעת ליה לרבי יהודה לבהמה לאדם מי שמעת ליה. בפרק כל שמה (פסחים דף פ:) נבי לא מלכלו אחר לאסור לאכילה ואחר לאסור הנאה מבמע ופרך והכי מדם דרמעמא אמר לא מלכלו ומקן קונר לשחט ומלכלו לבהמה ופי' מס בקונטרס קונר לאדם לכלכל ומלכלו לבהמה דמן נמורין לשחט ב"ה ר' יעקב דאורליינ"ם דהכלו מלכלו לבהמה לחיי וסלה מדלא מלכלו מקרי יש) והא דחיק הוס מהכלו דשרי אפסיק דקאמר רבי יהודה לאמר מד אלא הבית שלים אלים מד אלא לאדם מי שמעת ליה לאדם: **לאדם** מי שמעת ליה הא דלא פריך כהיל לגיל דקאמר ר"מ בשיטה ר"מ דאמרי ליה לר"מ לבהמה לאדם מי שמעת ליה משום הכלו לא פריך אלא מכח הלכ הכי לה מלאכת אלא: **במנמר** לקיות. היה לא בהיאה שלים והא ר"מ בלא הבית שלים לאדם מי שמעת ליה הבית שלים:

מתירין נמזיות של הקדש של חרוב ושל שקמה ומרצין מרצות בגנותיהן ובפרסותיהן ברי להאביל נשר לעניים בשני בצורת בשבתו' ובימים טובים ונותנין פאה לירק ומיטו בדים וליטעמיך ששה שבעה הוו, ט) אלא סמי מבאן קצירה: קצר לשחת ומאביל לבהמה: תנן התם ואלו מפסיקין לפאה הנהל והשלולית הדרך היחיד והדך הרבים ושביל הרבים ושביל היחיד הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים והבור הגיר אחר וקצר לשחת מפסיק דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אין מפסיק אלא א"ב חרש

אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ר' מאיר בשיטת ר"מ אמרה דאמר יקצור ויאביל אף משקבייאה שליש: אלמא קסבר כל לשחת לאו קצירה היא, יח"ב רבה וקאמר לה להא שמעתא איתיביה רב אחא בר הנא לרבא דאכלה תגב, קרסמה נמלים שברותו הרחה הכל מודים חרש מפסיק לא חרש אינו מפסיק הכל מודים מאן רבי מאיר אי אמרת בשלמא בחבי קשיא הבייאה שליש בריחא דחרש אין, לא חרש לא' ג) בשהביא שליש, אלא אי אמרת מתניתין נמי בשהביא שליש השתא אומה התם דקצירה: (הדתם) אמר רבי מאיר לא שמה קצירה הבא לא כל שכן אלא רבי מאיר בשיטת רבי יהודה אמרה דאמר אימתי בזמן שהתחיל עד שלא הביא שליש ט) אבל אם התחיל עד שהביא שליש אמר אמר רשמעת ליה לרבי יהודה לבהמה לאדם מי שמעת ליה דאם כן הוו להו תלתא תנאי אלא כי אתא רב דימי אמר: רבי מאיר בשיטת רבי עקיבא רבו אמר ו) אף לאדם נמי לא הוא קצירה דתנן המנמר ז) שדה ושייר בו קלחים לחם רבי עקיבא אומר פאה ח) לכל אחד ואחד וחכמים אומרים מאחד על הכל ואמר רבי יהודה אמר שמואל לא חייב רבי עקיבא אלא במנמר לקליות אבל במנמר לארצו לא אתיא והא כי אתא רבא אמר רבי יוחנן מדיב הדרבי עקיבא אף במנמר לארצו

סבר

מפסיקין נמזיות של הקדש. ת"ל ימלא שוה מנה על שוה פרוטה דכמון הא' מרי לפיכ לכתחילה כדומה כשוה המקדש שהו (ערכין דף מי:) ויל"ל דלכתחה בקונם וקן יש לפרש מסורת דמים לאחרן (נ"מ דף ה:) לי כמי דוקא בעלים הוא דיסל לפדות שוה מנה על שוה פרוטה דלא סברא שיוכל כל אחד לפדות הקדש חבירו שוה מנה על שוה פרוטה ויקחנו לעצמו:

ונותנין פאה לירק ומיטו בדים חכמים לפי שהו מפקיעין הפאה ממעשר כדפרש בקונטרס. ות"ל הא כיון דהי הפקר פטור מנה נמשך ויל"ל דהכתן (שם מ"ו מ"ט) ב"ה אומרים מד מיהיה הפקר כיון לעניים בין לעניים כחמיה ולפיי לכ"ם דאמרי הפקר לעניים מי הפקר הכל הפקר בעמוה הא ופלה דפטור לכ"ה כדהכשיב בספרי וכא אלי כי לין ל חלק ומלה עמך יצא זה שיש ל חלק ומלה עמך: **הנחל** והעלגים. מקנה ל בחכמת

פלה פרק שני ומפרק

בירושלמי בגמרא מעלים כל שהיא מוכסת מגל מ"ם אלוים מוכך ופרך הרם מכיון דתניגן דרך הימד דרך הרבים מה נריכה דלא לגמרי לך לפלוי דרך הרבים ולוי מפסיק לגלין לגלא גדר מכיון דתניגן דרך הרבים הכל מפסיק לרבים ולוי מפסיק לגלין לגלא גדר והדר פריך מכיון דתניגן שביל הרבים ושביל הימד מה נריכה ודלה דגרסינן לוכמא דו מינה קושיא הא לוקמיך לתמוטיק דאמרי שביל הימד מפסיק לגלא גדר פריך ספר דכיון דתנא שביל הימד שביל הרבים מה נריכה דלא מפוס לגלן דסיפא לגלי דרך הרבים לגלא מפסיק ומשני דהגיגא הקבוע בימות המטר ולוי קבוע בימות הגשמים יש): **דרך** הרבים ודרך הימד בסוף המוכר פירות (נ"מ ק:) תנא דרך הימד ר' אמרם דרך הרבים ס"ל אמה דרך מעיר לעיר שמנה אמות דרך עבר מקום שנשים ובנים אמות: **אלא** לי אמרם אחדי ואחדי בהכלאת שלים כי. ותם אמר ולומא מחכי בהכלאת שלים ובריאתא בחבוטה הטומדה ליקבר ים שמר החסם אמר מרם לא מהני לא הא לא הוה נרך לאמוטיק ליקבר לגלן לגלגן בין הבית שלים לטומדה ליקבר: **אימור** דשמעת ליה לרבי יהודה לבהמה לאדם מי שמעת ליה. בפרק כל שמה (פסחים דף פ:) נבי לא מלכלו אחר לאסור לאכילה ואחר לאסור הנאה מבמע ופרך והכי מדם דרמעמא אמר לא מלכלו ומקן קונר לשחט ומלכלו לבהמה ופי' מס בקונטרס קונר לאדם לכלכל ומלכלו לבהמה דמן נמורין לשחט ב"ה ר' יעקב דאורליינ"ם דהכלו מלכלו לבהמה לחיי וסלה מדלא מלכלו מקרי יש) והא דחיק הוס מהכלו דשרי אפסיק דקאמר לאמר מד אלא הבית שלים אלים מד אלא לאדם מי שמעת ליה לאדם: **לאדם** מי שמעת ליה הא דלא פריך כהיל לגיל דקאמר ר"מ בשיטה ר"מ דאמרי ליה לר"מ לבהמה לאדם מי שמעת ליה משום הכלו לא פריך אלא מכח הלכ הכי לה מלאכת אלא: **במנמר** לקיות. היה לא בהיאה שלים והא ר"מ בלא הבית שלים לאדם מי שמעת ליה הבית שלים אלים מד אלא הבית שלים אלים מד אלא לאדם מי שמעת ליה הבית שלים אלים מד אלא לאדם מי שמעת ליה הבית שלים אלים מד אלא לאדם מי שמעת ליה